

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB30 : 1854

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB30 : 1854", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 .
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb30-txt-shoot-n43.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB30:43

#

Hvorledes der skal tales om Det, hvorom der i vor Tid skal tales.

Dersom Det der i Xstheden, dog nærmest i Protestantismen, og især hos os, er fortiet, skjult, holdt nede – dersom det var noget dybsindigt Noget, saare vanskeligt at fatte o: d:, ja, saa burde der naturligviis tales i Forhold dertil o: med lagttagelse af den Indrømmelse at En uforsættligt, uden culpa kunde være uvidende eller misforstaaende, at her ikke strax er noget Criminelt.

Men det at forsage Verden, at korsfæste Kjødet, afdø o: s: v: – det kan ubetinget ethvert Msk. strax forstaae, det dummeste Asen der nogensinde har levet – ellers var Gud ogsaa en daarlig Makker, som ikke tog sig iagt for, at hans Befalinger vare saa høitrvænde (hvilket kun lidet er det Majestætiske) at ikke ubetinget Enhver kunne forstaae dem.

Og at det om at forsage Verden o: s: v: at det staaer i det nye Testamente, ja, at det er som overalt tilstede, i hvert et Ord af det nye T:: atter dette kan selv det dummeste Asen meget godt see.

Men dette forandrer Sagen betydeligt. Naar det er dette, som ganske er afskaffet ikke blot i Livet men ogsaa i den stille Times Smule Declamationer: saa har vi det Criminelle, og det gjælder just om, at hvert Ord der siges dette Forhold betræffende bærer Præg af at der tales om Gavtyvestreger.

Thi Redelighed i Forhold til det at forsage Verden o: s: v: er kun eet af To: enten at gjøre derefter, eller redeligt at tilstaae, at man ikke gjør derefter, men at det er Fordringen.

Alt Andet er i dette Forhold Uredelighed. Og en saadan Uredelighed maa der passes nøie paa, den er listig og opfindsom. Derfor skal Talen derom ret være mærket af at det er noget Criminelt der tales om.

Hvis en Xstds Officiant da gjør Anskriget – og bliver ihjelslagen: ja, han har gjort Sit. Hvis han bliver udleet: ja, han har gjort Sit. Men hvis fE Samtiden hittede paa i yderst forbindtlige Udtryk at ville bukke for Det han

har at sige og honorere det som noget saare
Dybsindigt og Dybsindigt: saa er der Feil fra hans
Side. Thi her er slet ikke Tale om noget Dybsindigt;
men Msket er i den Grad angst for dette om at afdøe,
at han med Fornøielse bukker for Det som for det
Dybsindige – mod saa at blive fri.

Her gaaer det altsaa bestandigt løs paa
Gavtyvestreger, paa at det bliver kjendeligt, at det er
Gavtyvestreger.

Det var saaledes Gavtyvestreger af Mynster, at narre
Opmærksomheden hen paa det Kunstneriske,
naturligviis for at faae den bort fra det Existentielle,
det at afdøe o: s: v: Lige saa er den Geskæftighed og
Travlhed som Martensen synes at ville udfolde en
Gavtyvestreeg, for at slippe fra at Opmærksomheden
kommer til at rette sig paa det Existentielle, det at
afdøe.